

Sygn. akt II C 1521/20 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 stycznia 2020r. (data nadania), wniesionym do Sądu Rejonowego w Ż. powód L. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego B. M. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty w łącznej wysokości 901,39 zł w tym kwot: 532,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 października 2015r. do dnia zapłaty oraz 369 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 13 listopada 2014r. Ł. i M. C. jako kredytobiorcy zawarli z pozwanym bankiem umowę kredytu konsumenckiego nr (...), zgodnie z którą pozwany przyznał kredytobiorcom będącym konsumentami kwotę 38.138,82 zł. Jedną z należności przysługujących pozwanemu z tytułu przedmiotowej umowy była prowizja za udzielenie kredytu w kwocie 610,22 zł, pobrana w całości.

Powód podał, że kredytobiorcy dokonali spłaty pożyczki przed terminem – w dniu 5 października 2015r. W konsekwencji bank był zobowiązany do zwrotu obliczonej proporcjonalnie części pobranej przez siebie prowizji za udzielenie kredytu konsumenckiego, wobec jego spłaty przed ustalonym w umowie terminem. Powód podkreślił, że, zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 11 września 2019r. w sprawie C-383/18 (L.) przepisy dyrektywy o kredycie konsumenckim (...) w sprawie umów o kredyt konsumencki należy interpretować w ten sposób, że prawo do obniżki kredytu po jego wcześniejszej spłacie obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta, nie tylko te związane z trwaniem umowy, ale także te płatne jednorazowo. Powód wskazał, że roszczenie o zwrot prowizji nabył od kredytobiorców na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 stycznia 2020r. Podniósł, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się kwoty: 532,39 zł tytułem części pobranej przez bank i niezwróconej mimo przedterminowej spłaty kredytu prowizji oraz 369 zł tytułem kosztów sporządzenia na zlecenie powoda opinii w przedmiocie wyliczenia zwrotu kosztów kredytu.

(pozew k. 4-6)

Sąd Rejonowy w Żyrardowie dnia 4 lutego 2020r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający w całości żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty k. 34)

Pozwany nakaz zapłaty zaskarżył sprzeciwem w całości.

W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Ż. wnosząc o przekazanie sprawy do tut. Sądu jako Sądu właściwości ogólnej pozwanego.

W dalszej kolejności pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej powoda, kwestionując sam fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności; wskazał, że umowa ta na etapie przedsądowym nie została mu nigdy okazana. Z ostrożności procesowej podniósł, że umowa przelewu jest nieważna, gdyż została zawarta przez cedenta pod wpływem błędu a nawet podstępem. W ocenie pozwanego nadto, nawet gdyby przedmiotowa umowa była ważna, nie wywołuje ona żadnych skutków wobec pozwanego, gdyż jej przedmiotem jest wierzytelność nieistniejąca. Pozwany podkreślił, że w związku z wcześniejszą spłatą kredytu rozliczył się on z kredytobiorcami, w związku z czym nie posiadali oni żadnej wierzytelności wobec niego. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował również roszczenie co do wysokości, kwestionując poprawność dokonanego przez powoda wyliczenia kwoty prowizji pozostałej do spłaty.

Pozwany podkreślił nadto, że przywołana przez powoda wykładnia dyrektywy o kredycie konsumenckim (...) dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości UE nie jest wiążąca dla pozwanego; wiążące nie są również przepisy samej dyrektywy, a obowiązujący art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim jest jasny i nie wynika z niego, że w razie przedterminowej spłaty kredytu całkowity koszt kredytu ulega zmniejszeniu proporcjonalnie do okresu trwania umowy. Zdaniem pozwanego prowizja za udzielenie kredytu jest kosztem związanym z jednorazowymi czynnościami wykonywanymi przez bank w związku z udzieleniem kredytu i jako taka nie podlega zwrotowi.

Pozwany dodał, że nawet gdyby przyjąć, że art. 49 powołanej ustawy należy interpretować zgodnie z brzmieniem dyrektywy w jej interpretacji względniejszej dla konsumenta, nie odnosi to skutku wobec nabywcy wierzytelności, który jest przedsiębiorcą i z tej przyczyny roszczenie powoda stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Zakwestionował też żądanie pozwu w zakresie kwoty 369 zł, podnosząc, że sporządzenie opinii, której kosztów dochodzi powód, było zbędne do obliczenia wartości roszczenia i jego dochodzenia.

(sprzeciw k. 35-43)

Postanowieniem z dnia 16 marca 2020r. Sąd Rejonowy w Ż. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do tut. Sądu.

(postanowienie k. 59)

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 13 listopada 2014r. M. C. i Ł. C. jako pożyczkobiorcy zawarli z pozwanym bankiem umowę pożyczki nr (...). Kwota pożyczki została określona na 38.138,82 zł (§ 1 ust. 2). Pożyczkobiorcy zobowiązali się do zapłaty na rzecz banku opłat, prowizji i innych kosztów związanych z udzieleniem pożyczki (§ 1 ust. 4): opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku oraz sporządzenie i zawarcie umowy pożyczki w kwocie 70 zł, prowizji bankowej od udzielonej pożyczki w kwocie 540,22 zł oraz opłaty ubezpieczeniowej w kwocie 7528,60 zł. Opłaty te i koszty były pobierane jednorazowo. (§ 1 ust. 5). Zgodnie z § 1 ust. 7 całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorców na dzień zawarcia umowy wynosiła 53.833,90 zł i składała się z całkowitej kwoty pożyczki wynoszącej 30.000 zł oraz całkowitego kosztu pożyczki, na który składały się opłaty, prowizje i koszty wskazane w § 1 ust. 4 oraz odsetki umowne w kwocie 15.695,08 zł. Umowa pożyczki została zawarta na okres od dnia 13 listopada 2014r. do dnia 12 listopada 2021r. (§ 1 ust. 1)

(bezsporne; kopia umowy pożyczki (...))

M. C. i Ł. C. spłacili w całości zadłużenie z tytułu umowy nr (...) w dniu 5 października 2015r.

(bezsporne; oświadczenia pożyczkodawców k. 14-15)

Po dokonaniu spłaty zadłużenia z tytułu powyższej umowy pożyczkobiorcy nie otrzymali od pozwanego żadnych środków tytułem zwrotu części prowizji.

(bezsporne)

Dnia 3 stycznia 2020r. M. C. i Ł. C. zawarli z powodem umowę przelewu wierzytelności, zgodnie z którą zbyli na rzecz powoda wierzytelność wobec pozwanego banku z tytułu zwrotu wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów oraz o zwrot kosztów w związku z przedterminową spłatą pożyczki wynikającej z umowy nr (...).

(umowa przelewu wierzytelności k. 16-16v)

Powód zlecił Krajowemu Centrum (...) sporządzenie opinii w przedmiocie wyliczenia zwrotu kosztów kredytu. W przypadku umowy nr (...) kwota kosztów kredytu podlegająca zwrotowi została określona w opinii na 523,39 zł. Za

sporządzenie przedmiotowej opinii została wystawiona powodowi faktura VAT nr (...) z dnia 10 stycznia 2020r. na kwotę 369 zł.

(bezsporne; opinia k. 17-18; faktura VAT k. 19)

Pismem z dnia 10 stycznia 2020r. pełnomocnik powoda zawiadomił pozwanego o przelewie przedmiotowej wierzytelności oraz wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 901,39 zł, obejmującej proporcjonalny częściowy zwrot prowizji w kwocie 532,39 zł oraz koszt sporządzenia opinii w kwocie 369 zł – w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(wezwanie do zapłaty k. 9)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dokumenty i kopie dokumentów, które w całości uznał za wiarygodne oraz w oparciu o okoliczności między stronami bezsporne.

Sąd pominął dowód z zeznań świadków M. C. i Ł. C. na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. jako zbędny i zmierzający do przedłużenia postępowania – pozwany jako fakty podlegające wykazaniu przez ten dowód wskazał brak legitymacji procesowej powoda oraz nieważność umowy przelewu wierzytelności, tymczasem legitymacja procesowa i ważność lub nie umowy są pojęciami sfery prawnej, a nie faktycznej, zaś tak kwestia będzie podlegała ocenie Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą dochodzonego roszczenia był art. 49 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz.U. z 2019, poz. 1083; dalej ustawa o kredycie konsumenckim), który stanowi, że w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Definicję kosztów kredytu zawiera natomiast art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym całkowity koszt kredytu obejmuje wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy (lit. a) oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta (lit. b).

Powołany przepis art. 49 określa podstawowy skutek przedterminowej spłaty kredytu (poza samym zwolnieniem się przez konsumenta ze zobowiązania) – obniżenie całkowitego kosztu kredytu. Rozwiązanie to sprzyja bez wątpienia faktycznej skuteczności uprawnienia do przedterminowej spłaty jako instrumentu preferencyjnego dla konsumentów – znacząco zwiększając jego opłacalność dla konsumenta i mogąc motywować do korzystania z niego w praktyce. W literaturze i orzecznictwie wskazuje się, że koszty, od których ponoszenia konsument zostaje zwolniony na podstawie komentowanego przepisu, obejmują wszelkie świadczenia na rzecz kredytodawcy przekraczające wysokość kapitału. Z tego powodu, zakres tych kosztów pozostaje szerszy od całkowitego kosztu kredytu w rozumieniu art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim – może obejmować także roszczenia, które powstały już po zawarciu umowy i nie były możliwe do przewidzenia przez kredytodawcę w chwili jej zawarcia (zob. K. Osajda (red.), Komentarz do art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim, Legalis 2019). Zwolnienie konsumenta od kosztów kredytu zostało połączone, zgodnie z art. 49 powołanej ustawy, proporcjonalną zależnością od zakresu przedterminowej spłaty. Wysokość środków przekazanych przez konsumenta wpływa bezpośrednio na zmniejszenie się globalnej kwoty zobowiązania – a tym samym na skrócenie terminu spłaty należności na rzecz kredytodawcy. W tym samym zakresie traci on, na podstawie komentowanego przepisu, roszczenie o koszty kredytu, które przysługiwałyby mu, gdyby dług konsumenta realizowany był w pierwotnie ustalonym terminie. Mechanizm ten, co istotne, pozbawia podstawy prawnej wszelkie koszty kredytu za okres, o który skróceniu uległ czas jego spłaty – także te, które zostały już spełnione na rzecz kredytodawcy (zob. K. Osajda, Komentarz...). W orzecznictwie przyjęto, że przewidziane w art. 49 ust. 1 ustawy o

kretycie konsumentem uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu (uchwała SN z dnia 12 grudnia 2019r., III CZP 45/19). Wskazuje się także, że art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumentem nie wyłącza przedmiotowo możliwości obniżenia żadnego z rodzajów kosztów określonych w art. 5 pkt 6 tej ustawy. Jedyne wyjątek polega na tym, że obniżenie kosztów ma charakter proporcjonalny w tym sensie, że ograniczone jest do okresu od dnia faktycznej spłaty do dnia ostatecznej spłaty określonej w umowie. Do tego właśnie sprowadza się sens tego ograniczenia, a taką interpretację potwierdza ostatnia część zdania w art. 49 ust. 1 ustawy, zgodnie z którą obniżeniu podlegają nawet te koszty, które konsument poniósł przed spłatą kredytu. Oznacza to, że intencją ustawodawcy było, aby nie różnicować możliwości obniżenia kosztu kredytu w zależności od tego, jaki charakter ma ten koszt i w jakim czasie został poniesiony. Istotą i celem tego rozwiązania jest zatem ustanowienie proporcjonalnej redukcji całkowitego kosztu kredytu – niezależnie od tego, kiedy ten koszt został poniesiony przez kredytobiorcę (wyrok SO w Łodzi z dnia 22 czerwca 2017r., III Ca 10/17). Podobne stanowisko zajęł Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, który w wyroku z dnia 11 września 2019r., w sprawie C-383/18 (L. Sp. z o.o. przeciwko (...) im. (...) i innym) uznał, że artykuł 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumentem oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz.UE.L z 2008 r., Nr 133, s. 66) należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta.

Nie ulega wątpliwości, że tak prowizja, jak też tzw. opłata przygotowawcza za rozpatrzenie wniosku oraz sporządzenie i zawarcie umowy pożyczki (której części zwrotu faktycznie dochodzi powód oprócz prowizji), obok odsetek, podatków i marży stanowi część całkowitego kosztu kredytu. Powyższe stwierdzenie wynika nie tylko z przytoczonych przepisów, ale także z samej umowy, w której prowizja wraz z opłatą przygotowawczą jest kredytowana przez bank i wchodzi w skład wypłaconej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, że w dniu 13 listopada 2014r. M. C. i Ł. C. jako pożyczkobiorcy zawarli z pozwanym bankiem umowę pożyczki nr (...) oraz że kwota pożyczki obejmowała m.in. kwotę przeznaczoną na sfinansowanie opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku oraz sporządzenie i zawarcie umowy pożyczki w kwocie 70 zł i prowizji bankowej od udzielonej pożyczki w kwocie 540,22 zł, łącznie 610,22 zł. Bezsporne było również dokonanie przez pożyczkobiorców spłaty pożyczki przed ustalonym w umowie terminem – w dniu 5 października 2015r. Poza sporem pozostawało także zbycie przez pożyczkobiorców na rzecz powoda wierzytelności wobec pozwanego banku z tytułu zwrotu wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów oraz o zwrot kosztów w związku z przedterminową spłatą pożyczki wynikającej z umowy nr (...). Spór między stronami sprowadzał się do samego faktu zawarcia umowy przelewu wierzytelności i jej ważności oraz zasadności żądania części prowizji i opłaty przygotowawczej we wskazanej przez powoda wysokości oraz zasadności żądania zwrotu kosztów prywatnej opinii.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z § 2 powołanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 513 § 1 k.c., dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Przelew wierzytelności jest zatem umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia, w tym zarówno całe wierzytelności jak ich części (zob. Koziół G., Komentarz do art. 509 Kodeksu cywilnego [w:] Kidyba A. (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, Lex 2014; Ciepła H., Komentarz do art. 509 Kodeksu cywilnego [w:] Gudowski J. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania, Warszawa 2013; zob. też wyrok Sąd Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009r., V CSK 184/09).

W ocenie Sądu sam fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 stycznia 2020r. pomiędzy kredytobiorcami a powodem został w wystarczający sposób wykazany przez stronę powodową za pomocą przedstawionych

dokumentów. Powód co prawda nie złożył oryginału umowy przelewu, lecz przedstawił jej kopię poświadczoną za zgodność z oryginałem przez zawodowego pełnomocnika będącego adwokatem (k. 16-16v), a prawdziwość tego dokumentu nie budziła wątpliwości Sądu. W okolicznościach niniejszej sprawy brak było podstaw by przyjąć, że zawarta pomiędzy powodem a kredytobiorcami umowa przelewu wierzytelności była nieważna. Pozwany, kwestionujący ważność umowy w żaden sposób nie wykazał, by umowa ta była sprzeczna z ustawą, zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa. Zgłosił co prawda wnioski o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków M. C. i Ł. C. (kredytobiorców), lecz teza dowodowa została sformułowana zbyt ogólnie (nieważność umowy), co czyniło ten dowód zbędnym i w związku z tym Sąd go pominął jako zmierzający do przedłużenia postępowania. Nie zostało również wykazane, by kredytobiorcy w jakikolwiek sposób uchylili się od swoich oświadczeń woli w przedmiocie zawarcia przedmiotowej umowy, powołując się na ich złożenie pod wpływem błędu lub podstępem w trybie art. 84-86 k.c. Brak było również podstaw by przyjąć, że przelew wierzytelności sprzeciwiał się ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Ponadto wprost z umowy wynikało, że jej przedmiotem jest wierzytelność przysługująca kredytobiorcom wobec pozwanego banku z tytułu zwrotu wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów oraz o zwrot kosztów w związku z przedterminową spłatą pożyczki wynikającej z umowy nr (...). W świetle powyższych rozważań dotyczących art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim bezpodstawne było także stanowisko strony pozwanej jakoby wierzytelność będąca przedmiotem przelewu nie istniała, skoro przepis ten obejmuje wszelkie koszty niezależnie od tego jaki mają charakter i w jakim czasie zostały poniesione. Żądanie zasądzenia zwrotu proporcjonalnie wyliczonej części kosztów w związku z przedterminową spłatą pożyczki uznać zatem należało za zasadne.

Pozwany kwestionował również wysokość roszczenia. Jak wskazano powyżej, w niniejszej sprawie bezsporne było, że umowa pożyczki została zawarta na okres od dnia 13 listopada 2014r. do dnia 12 listopada 2021r. oraz że koszt pożyczki (bez opłaty ubezpieczeniowej i odsetek umownych) wynosił łącznie 610,22 zł (w tym 70 zł tytułem opłaty przygotowawczej za rozpatrzenie wniosku oraz sporządzenie i zawarcie umowy pożyczki oraz 540,22 zł tytułem prowizji bankowej od udzielonej pożyczki). Bezsporny był również fakt dokonania spłaty pożyczki przed terminem ustalonym w umowie – w dniu 5 października 2015r. Okres kredytowania zgodnie z umową wynosił zatem 2556 dni, zaś okres faktycznego kredytowania – 328 dni i tylko za ten okres należy się pozwanemu zwrot kosztów. Kwota kosztów kredytu należnych za 1 dzień wynosi natomiast ok. 0,24 zł (610,22 zł : 2556), w związku z czym kwota kosztów należnych kredytodawcy wynosi 77,83 zł (610,22 zł x 0,24). Kwota do zwrotu na rzecz powoda wynosi więc 532,39 zł (610,22 zł – 77,83 zł) i taką też kwotę należało zasądzić od pozwanego.

O odsetkach od kwoty 532,39 zł Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. oraz art. 52 ustawy o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od powyższej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 20 października 2015r. tj. od dnia następnego po upływie 14-dniowego terminu na rozliczenie umowy, biorąc pod uwagę, że przedterminowa spłata kredytu została dokonana w dniu 5 października 2015r.

Powód dochodził od pozwanego kwoty 369 zł tytułem kosztów sporządzenia na zlecenie powoda opinii w przedmiocie wyliczenia zwrotu kosztów kredytu. Wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto stanowisko, że nabywcy wierzytelności przysługuje zwrot kosztów ekspertyzy zleconej przez tegoż nabywcę, ale tylko wtedy, gdy sporządzenie ekspertyzy było w danej sprawie niezbędne do efektywnego dochodzenia wierzytelności (zob. np. uchwała SN z dnia 29 maja 2019r., III CZP 68/18).

W niniejszej sprawie powód nie był stroną umowy pożyczki zawartej pomiędzy pozwanym a pożyczkobiorcami, lecz jedynie nabywcą wierzytelności. Z uwagi na niewątpliwą brak fachowej wiedzy powoda w zakresie proporcjonalnego wyliczenia podlegającej zwrotowi części kosztów kredytu Sąd uznał, że sporządzenie prywatnej opinii w tym zakresie było niezbędne – także z uwagi na późniejsze kwestionowanie przyjętej przez powoda metody wyliczenia należności przez pozwanego. Również zatem powództwo w zakresie żądania kwoty 369 zł należało uwzględnić. Sąd zatem zasądził tę kwotę od pozwanego na rzecz powoda.

O odsetkach od kwoty 369 zł Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 29 stycznia 2020r. tj. wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Mając to wszystko na względzie, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 387 zł na którą złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 100 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika powoda – adwokata w stawce minimalnej w wysokości 270 zł, ustalonej zgodnie z przepisem § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800), w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016r. oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia Krystyna Dąbrowska

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego bez pouczenia.

Sędzia Krystyna Dąbrowska